

Datum van
inontvangstneming

:

20/03/2019

Zaak C-92/19

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

5 februari 2019

Verwijzende rechter:

Consiglio di Stato (Italia)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

11 oktober 2018

Appellante:

Burgo Group SpA

Geïntimeerde:

Gestore dei Servizi Energetici – GSE SpA

Voorwerp van het hoofdgeding

Voordelen voor warmtekrachtkoppelingsinstallaties (hierna: „WKK-installaties”) in de vorm van een vrijstelling van de aankoop van zogenaamde „groene certificaten” – WKK-installaties en hoogrenderende WKK-installaties – Overeenstemming van deze laatste met de energiebesparingsvereisten van bijlage III bij richtlijn 2004/8/EG en bijlage III bij wetgevingsdecreet nr. 20/2007 – Weigering door de bevoegde nationale autoriteit om WKK-installaties die niet voldoen aan de vereisten van bijlage III bij wetgevingsdecreet nr. 20/2007 met ingang van 1 januari 2011 in aanmerking te laten komen voor de voordelen van artikel 11 van wetgevingsdecreet nr. 79/1999

Feitelijk en juridisch kader van de verwijzingsbeslissing

Uitlegging van het Unierecht, artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

- a) Staat richtlijn 2004/8/EG (in het bijzonder artikel 12 ervan) in de weg aan een uitlegging van de artikelen 3 en 6 van wetgevend besluit nr. 20/2007 volgens welke de voordelen bedoeld in wetgevend besluit nr. 79/1999 (in het bijzonder in artikel 11 ervan en in besluit nr. 42/02 van 19 maart 2002 van de elektriciteits- en gasautoriteit tot uitvoering van de vorige bepaling) ook na 31 december 2010 kunnen worden verleend voor andere dan hoogrenderende warmtekrachtkoppelingsinstallaties?
- b) Staat artikel 107 VWEU in de weg aan een uitlegging van de artikelen 3 en 6 van wetgevend besluit nr. 20/2007 in de hierboven onder a) bedoelde zin, voor zover deze bepalingen, zoals aldus uitgelegd, „staatssteun” zouden kunnen uitmaken en dus onverenigbaar zijn met het beginsel van de vrije mededinging.
- c) Is, als spiegelbeeld van hetgeen onder a) en b) is uiteengezet, en in het licht van wat appellante uitdrukkelijk heeft verklaard, een nationale regeling die de steunregelingen voor niet-hoogrenderende warmtekrachtkoppelingscentrales tot 31 december 2015 laat voortbestaan, in overeenstemming met de Unierechtelijke beginselen van gelijkheid en non-discriminatie? Dit zou immers de uitlegging van het nationale Italiaanse recht kunnen zijn ingevolge artikel 25, lid 11, onder c), punt 1, van wetgevend besluit nr. 28 van 3 maart 2011, waarbij de bepalingen van artikel 11 van wetgevend besluit nr. 79/1999 zijn ingetrokken met ingang van 1 januari 2016, of thans, met ingang van 19 juli 2014 (ingevolge artikel 10, lid 15, van wetgevend besluit nr. 102 van 4 juli 2014).

Aangevoerde Unierechtelijke bepalingen

Richtlijn 2004/8/EG van het Europees Parlement en de Raad inzake de bevordering van warmtekrachtkoppeling op basis van de vraag naar nuttige warmte binnen de interne energiemarkt en tot wijziging van richtlijn 92/42/EEG; in het bijzonder artikel 12, lid 3, ervan en bijlage III erbij.

Artikel 107 VWEU

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Decreto legislativo del 16 marzo 1999, n. 79, Attuazione della direttiva 96/92/CE recante norme comuni per il mercato interno dell'energia elettrica (wetgevend besluit nr. 79 van 16 maart 1999 tot uitvoering van richtlijn 96/92/EG betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit); in het bijzonder artikel 2, leden 8 en 10, artikel 3 en artikel 11, leden 1 tot en met 4, en bijlage III

Delibera dell'Autorità per l'energia elettrica ed il gas (AEEG) del 19 marzo 2002, n. 42/02, Condizioni per il riconoscimento della produzione combinata di energia

elettrica e calore come cogenerazione ai sensi dell'articolo 2, comma 8, del d. lgs. 16 marzo 1999 (besluit nr. 42/02 van de autoriteit voor elektrische energie en gas van 19 maart 2002 tot vaststelling van de voorwaarden voor de erkenning van de gecombineerde productie van energie en warmte als warmtekrachtkoppeling in de zin van artikel 2, lid 8, van het wetgevend besluit van 16 maart 1999)

Decreto legislativo dell'8 febbraio 2007, n. 20, Attuazione della direttiva 2004/8/CE sulla promozione della cogenerazione basata su una domanda di calore utile nel mercato interno dell'energia, nonché modifica alla direttiva 92/42/CEE, (wetgevend besluit nr. 20 van 8 februari 2007 tot uitvoering van richtlijn 2004/8/EG inzake de bevordering van warmtekrachtkoppeling op basis van de vraag naar nuttige warmte binnen de interne energiemarkt en tot wijziging van richtlijn 92/42/EEG); in het bijzonder de artikelen 3 en 6

Decreto legislativo del 3 marzo 2011, n. 28, Attuazione della direttiva 2009/28/CE sulla promozione dell'uso dell'energia da fonti rinnovabili, recante modifica e successiva abrogazione delle direttive 2001/77/CE e 2003/30/CE (wetgevend besluit nr. 28 van 3 maart 2011 tot uitvoering van richtlijn 2009/28/EG ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen en houdende wijziging en intrekking van richtlijn 2001/77/EG en richtlijn 2003/30/EG); in het bijzonder artikel 25, lid 11, onder c), punt 1

Decreto legislativo del 4 luglio 2014, n. 102, Attuazione della direttiva 2012/27/UE sull'efficienza energetica, che modifica le direttive 2009/125/CE e 2010/30/UE e abroga le direttive 2004/8/CE e 2006/32/CE (wetgevend besluit nr. 102 van 4 juli 2014 tot uitvoering van richtlijn 2012/27/EU betreffende energie-efficiëntie, tot wijziging van richtlijnen 2009/125/EG en 2010/30/EU en houdende intrekking van de richtlijnen 2004/8/EG en 2006/32/EG); in het bijzonder artikel 10, lid 15

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 De verwijzende rechter wordt verzocht uitspraak te doen over verschillende hogere beroepen die zijn ingesteld tegen vonnissen van de Tribunale amministrativo regionale del Lazio (bestuursrechter in eerste aanleg Lazio, Italië), waarbij negen beroepen zijn verworpen die door appellante waren ingesteld tegen beslissingen van de Gestore dei servizi energetici (Italiaanse nationale netbeheerder; GSE) tot weigering om de gecombineerde productie van elektriciteit en warmte in een aantal installaties van appellante in 2011, 2012 en 2013 als warmtekrachtkoppeling (WKK) te erkennen (Avezzano – productie in 2012; Duino Aurisina – productie in 2011; Avezzano – productie in 2011; Chiampo, Lugo di Vicenza, Sarego, Sora, Tolmezzo, Toscolano Maderno, Villorba – productie in 2011; Duino Aurisina – productie in 2012; Chiampo, Lugo di Vicenza, Sarego, Sora, Tolmezzo, Toscolano Maderno, Villorba – productie in 2012; Duino Aurisina – productie in 2013; Chiampo, Lugo, Sarego, Sora,

- Tolmezzo, Toscolano Maderno, Villorba – productie in 2013; en Avezzano – productie in 2013).
- 2 De betrokken WKK-installaties werden geacht niet te voldoen aan de eisen van bijlage III bij wetgevend besluit nr. 20/2007 en kwamen derhalve met ingang van 1 januari 2011 niet in aanmerking voor de in artikel 11 van wetgevend besluit nr. 79/1999 bedoelde voordelen.
 - 3 Deze voordelen bestaan in de prioritaire inschakeling en de vrijstelling van aankoop van groene certificaten en zijn volgens de bestreden administratieve beslissingen vanaf de productie in 2011 uitsluitend voorbehouden aan hoogrenderende installaties die voldoen aan de energiebesparingsvereisten van bijlage III bij richtlijn 2004/8/EG en bijlage III bij wetgevend besluit nr. 20/2007
 - 4 De verwijzende rechter wijst erop dat de zogenoemde „groene certificaten” in het Italiaanse recht zijn ingevoerd bij artikel 11 van wetgevend besluit nr. 79/1999, waarvan lid 1 bepaalt dat „de importeurs en voor de installaties verantwoordelijke personen die elk jaar elektriciteit uit niet-hernieuwbare bronnen invoeren of opwekken, verplicht zijn het volgende jaar een quotum aan het nationale net toe te voeren dat wordt opgewekt door installaties op basis van hernieuwbare energiebronnen”, en dat in lid 3 verduidelijkt dat „deze personen ook aan die eis kunnen voldoen door dat quotum of de relevante rechten geheel of gedeeltelijk te kopen van andere producenten”. Bij „groene certificaten” gaat het juist om dergelijke rechten.
 - 5 Volgens artikel 11, lid 2, van wetgevend besluit nr. 79/1999 geldt deze verplichting voor de invoer en productie van elektriciteit „exclusief warmtekrachtkoppeling” – waarbij onder „elektriciteit uit warmtekrachtkoppeling” elektriciteit wordt verstaan die wordt geproduceerd in installaties die gelijktijdig elektrische energie en nuttige warmte opwekken –, met als gevolg dat producenten van elektrische energie uit warmtekrachtkoppeling worden vrijgesteld van de verplichting om groene certificaten aan te kopen.
 - 6 Overeenkomstig artikel 2, lid 8, van wetgevend besluit nr. 79/1999 heeft de Autorità per l'energia elettrica ed il gas (autoriteit voor elektrische energie en gas; hierna: „AEEG”) bij besluit nr. 42/02 van 19 maart 2002 de minimumeisen vastgesteld om een installatie voor de productie van elektrische energie als „WKK-installatie” te beschouwen en dus installatie die als zodanig onder meer in aanmerking komt voor de vrijstelling van de aankoop van groene certificaten.
 - 7 Dat was de stand van de nationale wetgeving voor de uitvoering van richtlijn 2004/08. In overweging 1 van die richtlijn wordt gesteld dat „[de] bevordering van hoogrendabele warmtekrachtkoppeling op basis van vraag naar nuttige warmte [...] een communautaire prioriteit [is]” en in overweging 11 dat „[h]oogrendabele warmtekrachtkoppeling [...] in deze richtlijn [wordt] gedefinieerd aan de hand van de energiebesparing die gecombineerde productie van warmte en elektriciteit oplevert vergeleken met gescheiden productie. Een

energiebesparing van meer dan 10 % komt in aanmerking voor de benaming „hoogrendabele warmtekrachtkoppeling”. Voorts wordt in overweging 14 van de richtlijn gesteld dat „[t]eneinde te verzekeren dat steun voor warmtekrachtkoppeling gebaseerd is op de vraag naar nuttige warmte en op besparingen op primaire energie, [...] het noodzakelijk criteria [is] vast te stellen om de energie-efficiëntie van de warmtekrachtproductie die aan de basisdefinitie voldoet te bepalen en de kwaliteit ervan te evalueren” en, in overweging 26 dat „[de] lidstaten [...] op nationaal niveau verschillende steunmechanismen voor warmtekrachtkoppeling [hanteren], zoals investeringssteun, belastingvrijstellingen of -verlagingen, groencertificaten en directe prijssteunregelingen. Een belangrijk middel om het doel van deze richtlijn te verwezenlijken, is de goede werking van deze regelingen te garanderen zolang er geen geharmoniseerd communautair raamwerk is, teneinde het vertrouwen van de investeerders te behouden.”

- 8 Artikel 12, lid 3, van richtlijn 2004/8 bepaalt het volgende: „Tot eind 2010 mogen de lidstaten volgens een alternatieve methode warmtekrachtkoppeling als hoogrenderende warmtekrachtkoppeling definiëren zonder te verifiëren dat de warmtekrachtkoppelingsproductie aan de criteria van bijlage III, onder a), voldoet, indien op nationaal niveau wordt aangetoond dat de warmtekrachtkoppelingsproductie die met een dergelijke alternatieve berekeningsmethode is bepaald, gemiddeld voldoet aan de criteria van bijlage III, onder a). Indien voor een dergelijke productie een garantie van oorsprong wordt afgegeven, mag het daarin gespecificeerde rendement van de warmtekrachtkoppelingsproductie de drempelwaarden betreffende de criteria van bijlage III, onder a), niet overschrijden, tenzij berekeningen overeenkomstig bijlage III anders uitwijzen. De in deze productie geproduceerde hoeveelheid elektriciteit uit warmtekrachtkoppeling wordt overeenkomstig bijlage II evenwel gespecificeerd met het oog op de afgifte van een garantie van oorsprong en voor statistische doeleinden.”
- 9 Die bepaling voorziet in wezen in een overgangperiode waarin de lidstaten een WKK-installatie als hoogrenderende kunnen aanmerken zonder na te gaan of de productie voldoet aan de criteria van bijlage III, onder a), mits op nationaal niveau wordt aangetoond dat de warmtekrachtproductie die met een dergelijke alternatieve berekeningsmethode is bepaald, gemiddeld voldoet aan de criteria van bijlage III, onder a).
- 10 Deze overgangperiode is vastgesteld in artikel 3, lid 1, van wetgevend besluit nr. 20/2007, waarin het volgende is bepaald dat: „[t]ot en met 31 december 2010 [...] onder voorbehoud van het bepaalde in lid 2, warmtekrachtkoppeling als hoogrenderend [wordt] aangemerkt wanneer zij voldoet aan de definitie van artikel 2, lid 8, van wetgevend besluit nr. 79 van 16 maart 1999.
- 11 Volgens artikel 6 van wetgevend besluit nr. 20/2007, dat voorziet in de „steunregeling voor hoogrenderende warmtekrachtkoppeling”, is het bepaalde in artikel 3, lid 3, artikel 4, lid 2, en artikel 11, leden 2 en 4, van wetgevend besluit nr. 79/1999 van toepassing op hoogrenderende warmtekrachtkoppeling en komt

hoogrenderende warmtekrachtkoppeling, samen met warmtekrachtkoppeling in combinatie met stadsverwarming, in aanmerking voor de voordelen die voortvloeien uit de toepassing van de uitvoeringsmaatregelen van artikel 9, lid 1, van wetgevend besluit nr. 79 van 1999 en artikel 16, lid 4, van wetgevend besluit nr. 164 van 23 mei 2000.

Bestreden vonnissen en argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 12 De bestuursrechter in eerste aanleg heeft zijn beslissingen tot verwerping van de ingestelde beroepen onder meer als volgt gemotiveerd:

„Het lijkt geen twijfel dat de voordelen van de prioritaire inschakeling en de vrijstelling van groene certificaten met ingang van 1 januari 2011 gelden voor installaties die gebruikmaken van hernieuwbare energiebronnen, hoogrenderende warmtekrachtkoppeling en warmtekrachtkoppeling in combinatie met stadsverwarming”; „hoewel het voorts juist is dat, zoals verzoekster aanvoert, er geen regel bestaat die uitdrukkelijk voorziet in de beëindiging van deze voordelen voor WKK-installaties die niet voldoen aan de eisen van bijlage III bij richtlijn 2004/8, is het ook juist dat de duidelijke uiterste termijn van december 2010 in artikel 12 van de richtlijn waarbinnen installaties die niet voldoen aan de criteria van bijlage III als hoogrenderende WKK-installaties kunnen worden beschouwd, volledig zinloos zou worden en vooral de werking en reikwijdte van de daarin vastgelegde eisen zou ondermijnen, waardoor de technologische en economische inspanningen van degenen die hebben geïnvesteerd om WKK-installaties aan te passen om deze in overeenstemming te brengen met de energie-efficiëntie-eisen van bijlage III, volledig teniet zouden worden gedaan”; „een andere interpretatie (...) lijkt niet in overeenstemming te zijn met de bedoeling van de nationale wetgever bij de omzetting van de communautaire richtlijn, waarin een overgangperiode is vastgesteld waarin de definitie van hoogrenderende warmtekrachtkoppeling aan de lidstaten wordt overgelaten, mits op nationaal niveau wordt aangetoond dat de warmtekrachtproductie die met een dergelijke alternatieve berekeningsmethode is bepaald, gemiddeld voldoet aan de criteria van bijlage III, onder a)”; „het besluit van de AEEG van 19 maart 2002 sluit derhalve aan bij de bevoegdheid van de lidstaten om een alternatieve methode te hanteren voor de definitie van hoogrenderende warmtekrachtkoppeling, welke bevoegdheid overeenkomstig artikel 12 van de richtlijn en artikel 3 van wetgevend besluit 20/2007 afliep op 31 december 2010”; bijgevolg „is het argument van verzoekster dat artikel 25 van wetgevend besluit 28/2011, waarbij artikel 11, leden 1, 2, 3, 5 en 6, van wetgevend besluit 79/1999, met als opschrift „Energie uit hernieuwbare bronnen”, met ingang van 1 januari 2016 wordt ingetrokken, derhalve ook voor niet-hoogrenderende warmtekrachtkoppeling de rechtsgrondslag vormt voor de aanspraak op vrijstelling van de aankoop van groene certificaten, niet overtuigend.”

- 13 Appellante heeft verschillende middelen tegen de bestreden vonnissen aangevoerd, met name:

- onjuiste en ontoereikende motivering van het vonnis; schending en onjuiste toepassing van de artikelen 2 en 11 van wetgevend besluit nr. 79/1999, van besluit nr. 42/02 van de AEEG, van richtlijn 2004/8, en van de artikelen 3 en 6 van wetgevend besluit nr. 20/2007. Bij wetgevend besluit nr. 20/2007 wordt immers in de eerste plaats vastgesteld dat de nieuwe vorm van hoogrenderende warmtekrachtkoppeling in aanmerking komt voor dezelfde regeling als die welke bij wetgevend besluit nr. 79/1999 voor gewone warmtekrachtkoppeling is vastgesteld; in die zin heeft artikel 3, lid 1, van wetgevend besluit nr. 20/2007 geen betrekking op gewone warmtekrachtkoppeling, maar uitsluitend op hoogrenderende warmtekrachtkoppeling, en bepaalt het dat gedurende een overgangsperiode tot 31 december 2010 activiteiten die voldoen aan de vereisten voor gewone warmtekrachtkoppeling als hoogrenderende warmtekrachtkoppeling worden beschouwd in afwachting van de inwerkingtreding van het uitvoeringsdecreet tot vaststelling van de nadere regels voor de erkenning van de vereisten van hoogrenderende warmtekrachtkoppeling. Bepalingen waarbij de betrokken regels de toepassing van de voordelen op andere vormen van warmtekrachtkoppeling uitsluiten, zijn niet voorhanden. Deze uitsluiting is pas bij de goedkeuring van wetgevend besluit nr. 102/2014 ingevoerd.
- onjuiste en ontoereikende motivering van het vonnis; schending en onjuiste toepassing van het gemeenschapsrecht, zoals richtlijn 2004/08 en de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In de bestreden vonnissen is immers geen rekening is gehouden met het feit dat het Hof van Justitie in het arrest van 26 september 2013, Industrie du bois de Vielsalm, C-195/12, EU:C:2013:598, „heeft vastgesteld dat artikel 7 van de richtlijn (betreffende de steunregelingen die in de lidstaten ten uitvoer worden gelegd) van toepassing is op alle WKK-installaties en niet alleen op hoogrenderende WKK-installaties”. Ten slotte is appellante van mening dat „door de steunregelingen toe te passen op warmtekrachtkoppeling in het algemeen en niet alleen op hoogrenderende warmtekrachtkoppelingsinstallaties, het Europese standpunt duidelijk is om beide vormen van warmtekrachtkoppeling te ondersteunen en niet om de eerste te vervangen door de tweede”.
- onjuiste en ontoereikende motivering van het vonnis; schending en onjuiste uitlegging van artikel 29 van wetgevend besluit nr. 28/2011, van artikel 10, lid 15, van wetgevend besluit nr. 102/2014 en van richtlijn 2012/27/EU, voor zover het vonnis volgens appellante „de gewone regels voor hoogrenderende WKK-installaties (wetgevend besluit nr. 20/2007) en de overgangsregels voor andere dan hoogrenderende WKK-installaties door elkaar haalt en vermengt”, terwijl het gaat om „twee reeksen regels zijn die niet onderling verbonden zijn en parallel lopen: voor gewone warmtekrachtkoppelingsinstallaties die reeds in bedrijf zijn, gelden de regels die zijn vastgelegd in wetsbesluit 79/1999 en ten uitvoer zijn gelegd bij besluit nr. 42/02 van de AEEG, aangezien zij niet zijn ingetrokken bij wetgevend besluit nr. 20/2007”; dit geldt tot de inwerkingtreding van wetgevend besluit nr. 102/2014

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzingsbeslissing

- 14 Teneinde de door appellante ingestelde beroepen te verwerpen is in de bestreden vonnissen op basis van een uitlegging van artikel 12, lid 3, van richtlijn 2004/8 geoordeeld dat „de voordelen van de prioritaire inschakeling en de vrijstelling van groene certificaten met ingang van 1 januari 2011 gelden voor installaties die gebruikmaken van hernieuwbare energiebronnen, hoogrenderende warmtekrachtkoppeling en warmtekrachtkoppeling in combinatie met stadsverwarming”. De bestreden vonnissen erkennen de lacunes in het nationale recht, waar zij stellen dat „het voorts juist is dat, zoals verzoekster aanvoert, er geen regel bestaat die uitdrukkelijk voorziet in de beëindiging van deze voordelen voor WKK-installaties die niet voldoen aan de eisen van bijlage III bij richtlijn 2004/8”. De rechter in eerste aanleg heeft echter verduidelijkt dat „het ook juist [is] dat de duidelijke uiterste termijn van december 2010 in artikel 12 van de richtlijn waarbinnen installaties die niet voldoen aan de criteria van bijlage III als hoogrenderende WKK-installaties kunnen worden beschouwd, volledig zinloos zou worden en vooral de werking en reikwijdte van de daarin vastgelegde eisen zou ondermijnen, waardoor de technologische en economische inspanningen van degenen die hebben geïnvesteerd om WKK-installaties aan te passen om deze in overeenstemming te brengen met de energie-efficiëntie-eisen van bijlage III, volledig teniet zouden worden gedaan”.
- 15 Dat is het geval, niettegenstaande artikel 25 van wetgevend besluit nr. 28/2011 met ingang van 1 januari 2016 de leden 1, 2, 3, 5 en 6 van artikel 11 van wetgevend besluit nr. 79/1999 intrekt (lid 2 is de bepaling die de vrijstelling van de aankoop van groene certificaten voor producenten van elektriciteit uit warmtekrachtkoppeling bevat), welke termijn vervolgens bij artikel 10, lid 15, van wetgevend besluit nr. 102/2014 is vervroegd tot 19 juli 2014.
- 16 In het licht van het voorgaande betoogt appellante in wezen met haar middelen dat:
- er geen enkele bepaling is op grond waarvan de regels waarbij voordelen aan producenten met hoogrenderende warmtekracht worden toegekend „voorzien in de uitsluiting van de voordelen voor andere vormen van warmtekrachtkoppeling” (deze uitsluiting is pas ingevoerd bij wetgevend besluit nr. 102/2014);
 - de werking van artikel 11 (met name lid 2 daarvan) van wetgevend besluit nr. 79/1999 (vrijstelling van de aankoop van groene certificaten) niet „beperkt” is tot 31 december 2010, aangezien de regel wordt ingetrokken onder verwijzing naar een latere datum (eerst 1 januari 2016, vervolgens 19 juli 2014);
 - artikel 3, lid 1, van wetgevend besluit nr. 20/2007 „geen betrekking [heeft] op gewone warmtekrachtkoppeling, maar uitsluitend op hoogrenderende warmtekrachtkoppeling, en bepaalt [...] dat gedurende een overgangperiode tot

31 december 2010 activiteiten die voldoen aan de vereisten voor gewone warmtekrachtkoppeling als hoogrenderende warmtekrachtkoppeling worden beschouwd in afwachting van de inwerkingtreding van het uitvoeringsdecreet tot vaststelling van de nadere regels voor de erkenning van de vereisten van hoogrenderende warmtekrachtkoppeling”;

- dat het Hof van Justitie in het arrest van 26 september 2016, Industrie du bois de Vielsalm, „heeft vastgesteld dat artikel 7 van de richtlijn (betreffende de steunregelingen die in de lidstaten ten uitvoer worden gelegd) van toepassing is op alle WKK-installaties en niet alleen op hoogrenderende WKK-installaties”. Ten slotte is appellante van mening dat „door de steunregelingen toe te passen op warmtekrachtkoppeling in het algemeen en niet alleen op hoogrenderende warmtekrachtkoppelingsinstallaties, het Europese standpunt duidelijk is om beide vormen van warmtekrachtkoppeling te ondersteunen en niet om de eerste te vervangen door de tweede”.
- 17 Evenals de bestreden vonnissen stelt geïntimeerde GSE in het bijzonder dat het arrest van het Hof van Justitie betrekking heeft op een (vanuit logisch en chronologisch oogpunt) volledig andere situatie dan die welke in de onderhavige zaak aan de orde is.
- 18 De verwijzende rechter is derhalve van oordeel dat het voor de beslechting van de hogere beroepen noodzakelijk is om na te gaan of:
- a) de artikelen 3 en 6 van wetgevend besluit nr. 20/2007 verenigbaar zijn met richtlijn 2004/8, voor zover deze artikelen aldus kunnen worden uitgelegd dat de voordelen bedoeld in wetgevend besluit nr. 79/1999 (in het bijzonder in artikel 11 ervan en in besluit nr. 42/02 van 19 maart 2002 van de elektriciteits- en gasautoriteit tot uitvoering van de vorige bepaling) ook na december 2010 kunnen worden verleend voor andere dan hoogrenderende warmtekrachtkoppelingsinstallaties;
 - b) de onder a) bedoelde bepalingen – indien en voor zover deze ook na december 2010 van toepassing zijn op andere dan hoogrenderende warmtekrachtkoppelingsinstallaties – verenigbaar zijn met artikel 107 VWEU, in die zin dat zij „staatssteun” zouden kunnen vormen en derhalve onverenigbaar zouden kunnen zijn met het beginsel van de vrije mededinging, en
 - c) als spiegelbeeld van hetgeen onder a) en b) is uiteengezet, en in het licht van wat appellante uitdrukkelijk heeft verklaard, een nationale regeling die de steunregelingen voor niet-hoogrenderende warmtekrachtkoppelingscentrales tot 31 december 2015 laat voortbestaan, in overeenstemming is met de Unierechtelijke beginselen van gelijkheid en non-discriminatie? Dit zou immers de uitlegging van het nationale Italiaanse recht kunnen zijn ingevolge artikel 25, lid 11, onder c), punt 1, van wetgevend besluit nr. 28 van 3 maart 2011, waarbij de bepalingen van artikel 11 van wetgevend besluit nr. 79/1999 zijn ingetrokken met

ingang van 1 januari 2016, of thans, met ingang van 19 juli 2014 (ingevolge artikel 10, lid 15, van wetgevend besluit nr. 102 van 4 juli 2014).